

„Ja. Se, der ... og der ... og der!“

„Ja sandelig! De har Ret! ... De har virkelig Ret!“

Det forholdt sig rigtigt. Paa hver sin Side af Solen, men i temmelig stor Afstand fra den, saaes i Skyerne en maanestor Lysplet, der blot var en ubetydelig Smule mattere end den egentlige Sol og svagt regnbuefarvet langs den indvendige Rand.

„Men hvad er alt dette for Trolldom!“ brød hun tilsidst ganske ubehersket ud. „Hvor er det dog, De har ført mig hen? Og hvad er det ... det store, sorte Kors derhenne?“ vedblev hun i stigende Rædsel ved pludselig at faa Øje paa Sømærket oppe over Højden, hvorfra Emanuel var kommen. „Det er jo som et Golgatha her! ... Jeg vil bort! Hører De? Jeg vil ikke være her!“

Den ellers under alle Tilskikkelser saa overlegne Frøken tabte et Øjeblik ganske Fatningen. Pateren søgte at berolige hende og gav sig til at forklare Luftspejlingens ganske naturlige Aarsag, og det varede da heller ikke længe, før hun kom nogenlunde til sig selv. Men helt i Ligevægt kom hun dog ikke, før hun ved hans Arm var naaet ud af „den ækle Ørken“. Ja, endnu efter at hun var naaet hjem, lød hendes Latter ikke rigtig ægte, idet hun gav sig til at fortælle Betty om sit Eventyr.

VI

Det ikke ualmindelige, men flygtige Naturfænomen, der havde indgydt Frk. Ragnhild saa stor en Skræk, bebudede virkelig ikke noget godt. Af Naturens mange Storm-Varsler er maaske intet mere frygtet af Sømanden end netop dette, naar det kort efter Solens Opgang eller henimod dens Nedgang viser sig paa den letskyede Himmel — oftest i Magsvej og efter længere Tids rolig Sø. Det gælder da om at ryste Havblikks-Døsigheden af sig, før den første af Stormens Forridere kommer. Den kommer gerne som et pludseligt, lynsnart Stød, der afpresser Mastetovene en kort Jammertone og efterlader et fuldkomment Vindstille, en død, uhyggelig Tavshed over det nervøst urolige Vand. Men snart be-